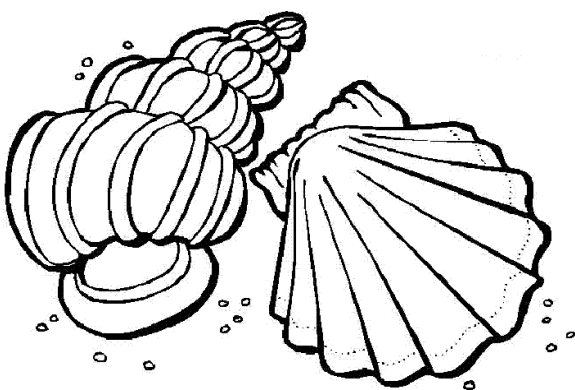

RECORREGU
TS
PER
BARCELONA

ELISA PÉREZ BAYO

1° RECORREGUT

Zona Universitària, Pedralbes

Pujant per l'**avinguda Pedralbes** hem pogut observar que la majoria dels edificis eren rectangulars o quadrats, estaven força aïllats els uns dels altres, es a dir, amb un espai entremig que permetia que hi haguessin uns jardins molt grans, amb molta vegetació, i que els baixos fossin molt amples.

Els pisos en canvi, disposaven de grans balcons molt amples, decorats amb flors i plantes, donant un meravellós aspecte a l'avinguda, més natural i agradable per a l'entorn. Els pisos en els quals s'habitava no eren gaire alts, però sí grans i espaiosos. Aquets edificis disposen de grans recepcions, molt ben equipades i luxoses, a més d'una porta pròpia per al servei. La majoria de pisos disposen d'aparcament, jardí i piscina.

A part de pisos, també hem trobat uns adossats; els uns enganxats amb els altres, de tres plantes, amb jardí propi i envoltats d'un ambient de luxe (escales de marbre, arbres podats en forma esfèrica, doble finestra americana...).

Els carrers són molt amples i amb grans jardins urbans, nets i molt ben cuidats, amb molts arbres i a moltes zones amb carril bici. També als jardins urbans hi ha molts bancs per seure i a vegades alguna font.

Ens adonem que no tots els arbres són iguals, hi ha de molts tipus, colors i formes.

La porta de ferro custodiada per un **drac** fou creada per Antoni Gaudí i Cornet (1852-1926), i creiem que a l'interior del recinte hi ha el jardí botànic de la Universitat de Barcelona.

Aquests edificis eren la casa dels porters i estables de la Finca Güell, la gran propietat a Barcelona d'Eusebi Güell i Bacigalupi.

Es va fer càrrec de la direcció de les obres Joan Martorell.

Quan es van construir els pavellons, a la finca i havia la casa d'estiueig dels Güell i una explotació agrícola que els Güell conreaven.

Gaudí es va inspirar en el poema de Jacint Verdaguer l'Atlàntida i en particular en el Jardí de les Hespèrides, per realitzar aquesta obra. Verdaguer havia dedicat aquesta obra al Marquès de Comillas, sogre de Eusebi Güell.

L'entrada destaca especialment per l'anomenada Porta del Drac, una gran escultura en ferro forjat que simbolitza el drac mitològic de Verdaguer, amb ales de ratpenat, cos amb escates, boca oberta i llengua sinuosa. El drac no tenia per adversari sant Jordi, sinó Hèrcules, perquè l'Atlàntida era un poema on les referències s'havien mediterranyitzat, per això l'arbre sobre el brancat dret de la Porta del Drac, Gaudí hi va col·locar una petita escultura d'un taronger amb taronges daurades.

Avui dia aquets estables alberguen la Càtedra Gaudí, un institut d'investigació.

La casa que hi ha a l'altre banda esta entre els carrers George R. Collins (Massachusetts, EUA, historiador de l'obra de Gaudí) i el passeig dels Til·lers. Es tracta d'un dels clubs (bar discoteca)més moderns i millor decorats de Barcelona, per tant es tracta d'una propietat pública que antigament

s'anomenava com el mateix passeig, però ara ha canviat d'amos i es diu **Elephant**. Es tracta d'un local curiós, amb colors cridaners i zona a l'aire lliure.

La Creu de Pedralbes es localitza a la cruïlla entre l'avinguda de **Pedralbes** i l'avinguda d'Esplugues. Va ser construïda al segle XIV.

Quan entres dins la zona del **monestir de Pedralbes** dóna la sensació de que estiguis en una altra època, ja que les construccions són molts diferents a les actuals, els camins són molt antics i l'entorn i l'ambient semblen d'un altre segle.

El monestir de Pedralbes va ser fundat per la reina Elisenda de Montcada l'any 1327, casada amb el rei Jaume II, amb la intenció de que servís de lloc de retir per la reina en el moment d'enviudar, que es preveia proper per l'edat i la salut del rei, i lloc d'enterrament d'Elisenda. Van trigar un any en construir el monestir, i van rebre moltes donacions per dur-lo a terme.

El nom de Pedralbes prové del llatí *Petras Albas*, que significa "pedres blanques", i fou escollit per la reina. En principi el monestir va passar a ser habitat per un conjunt gòtic de monges clarisses fins al 1983 moment en que es van traslladar a un edifici nou.

El monestir no era dedicat únicament a la reina Elisenda, sinó que també servia per acollir a les dones de l'alta noblesa, que quan enviudaven o bé es tornaven a casar o es retiraven a un monestir i es feien monges.

Les dones més distingides foren les següents:

- Beatriu de Fanollet
- Constança de Cardona
- Elionor de Pinós

Elisenda va residir al palau del monestir fins el moment de la seva mort 1364.

La seva tomba de marbre ofereix dues cares, la que dóna a l'església on apareix la seva imatge vestida com a sobirana, i la que dóna al claustre on es mostra com a vídua i penitent.

Dins del monestir, i al voltant del claustre, es poden veure un seguit de cel·les de dia on es retiraven les religioses per al seu recolliment personal, on destaca la Capella de Sant Miquel, pintada per Ferrer Bassa, introductor de l'art italo-gòtic i encarregada per l'abadessa Francesca çà Portella. Bassa i Portella van pactar uns contractes (1343-1346) on s'especificava com havia de ser la elucubració de l'espai.

Les monges cosien i brodaven com a activitats d'oci.

Al jardí del claustre hi ha plantades moltes espècies i plantes curatives, i hi destaca la Font de l'Àngel, on les monges es rentaven les mans abans d'entrar a dinar al refetor. Entrant a la sala podem observar uns armariets de la mida

d'una taquilla que era a on les monges guardaven les seves pertinences alimentaries individuals (a l'esquerra) i una sala separada per una reixa de fusta, plena de taules (a la dreta).

Més endavant es troba la cuina, que ha patit diverses modificacions al llarg del temps, una d'elles degut a un incendi provocat pel mestre Joan Flix i que va ser reconstruïda per Sant Antoni de Pàdua.

Els àpats es dividien en dos períodes, segons el calendari litúrgic, en un d'ells dejunaven (8 setembre – Pasqua) només menjaven un àpat al dia excepte els dies festius. La resta de l'any menjaven dos àpats al dia i feien una dieta més variada. El peix era l'aliment principal al monestir, juntament amb els cereals. La carn es consumia poc, degut a que era més cara i el calendari litúrgic no en permetia menjar-ne sempre. El menjar fresc de la comunitat es guardava a la gruta just a sota del dormitori de les monges.

Mentre menjaven hi havia una monja en una capilleta en mig del refetor que anava recitant oracions mentre la resta menjava.

La cuina i el refetor es comunicaven per una finestreta petita.

Una altres sales eren les procures, a càrrec de la procuradora del monestir on hi havia els proveïments i l'emmagatzematge dels aliments, animals (bestiar) i les eines del camp. També s'hi guardaven botes de vi.

La sala capitular era l'espai de reunió de les monges de la comunitat (excepte les novícies). Construït l'any 1419 gracies a una donació que va fer Sor. Constança de Cardona i Pinós (dos monges de la comunitat) i que podem veure el seu escut a l'entrada de la sala (pinyes i cards). La sala consta de: arcs creueria i vitralls del segle XV. Al centre s'hi troba una verge amb el nen on l'abadessa presidia les reunions.

Al pis de dalt s'hi troben unes quantes cel·les: (no era permesa l'entrada)

Cel·la de Santa Marta

- Cel·la del Sant Enterrament
- Cel·la de la Soledat
- Cel·la de les Neus
- Cel·la de la Mare de Déu de Montserrat
- Sala de la Reina

La comunitat de monges disposava de cisterna i pou.

Sortint del monestir trobem uns jardinets, molt verds i amb caminets de sorra, tot molt net i cuidat, amb escales, bancs i una font. Estan al costat d'una escola.

Al **carrer dels Cavallers** trobem l' ESADE, que es tracta de l'Escola Superior d'Administració i Direcció d'Empreses.

Al campus de Barcelona l' ESADE conta també amb la facultat de dret, la Business School (una de les millors d'Europa), l'Escola d'Idiomes i l'Escola de Turisme.

Les cases continuant sent igual que abans, grans i luxoses, amb enormes jardins i balconets, també disposen de recepció i servei. Els blocs són de pocs pisos, no gaire alts però sí amples.

La gent ho té molt difícil per anar a fer la compra degut a que no hi ha cap supermercat a prop i han de desplaçar-se principalment en cotxe per poder fer la compra de la setmana, perquè sinó es molt pesat haver d'anar a fer la compra tant lluny.

Al **carrer Dulcet** trobem un edifici religiós envoltat per un jardí, a dins d'una capilla s'hi troba el *Mare Nostrum*, que és una macrocomputadora, la més gran i potent d'Espanya i una de les més importants d'Espanya, fundada al 2005. Aquest centre de supercomputació es dirigeix pel catedràtic Mateo Valero. Pertany a la Universitat Politècnica de Catalunya. Durant el recorregut s'hi troben cases amb estructures americanes, edificis amb entrades amples que contenen recepció i servei. molta vegetació.

Arribem al **Carrer Jordi Girona** i trobem les següents edificacions:

- Podem veure el Palau de Pedralbes part de darrera
- Murs de pedra
- UPC i BSC (Barcelona Supercomputing Center)
- Parc UPC
- Centres universitaris...

Les instal·lacions universitàries ofereixen els següents centres docents:

- Escola Tècnica Superior d'Enginyeria de Telecomunicacions de Barcelona (ETSETB)
- Escola Tècnica Superior d'Enginyers de Camins, Canals i Ports de Barcelona (ETSECCPB)
- Facultat d'Informàtica de Barcelona (FIB)

En aquest barri hi ha moltes tanques (de pedra i ferro) degut a que envolten propietats molt extenses, importants i grans. Edificis històrics i d'interès cultural.

L'edificació diferent a les altres és el **NEXUS** (Gran Capità), ja que té forma cilíndrica i està decorada amb plaques similars als miralls.

"Aquest edifici impulsat per la Universitat Politècnica de Catalunya i el consorci de la Zona Franca de Barcelona, fou inaugurat per l'excm. Alcalde Barcelona". Creiem que les activitats que ofereixen serveis als veïns i als estudiants de la UPC, són les activitats que proporciona el poliesportiu.

A l'**avinguda de l'Exèrcit** podem veure el Quartell del Bruch, es tracta d'un recinte amb una gran extensió, construït a l'any 1929, destinat a l'ús militar com a base permanent de l'exèrcit espanyol (àrea de reclutament), que avui dia encara és actiu (vam poder veure militars). Pertany al ministeri de Defensa.

Al **Carrer González Tablas** les cases que veiem a l'esquerra no s'assemblen tant a les cases de la zona. Són edificis més grans i alts i tenen molts més pisos. Més senzills on hi pot viure més gent i no tant luxosos ni amb tanta vegetació. No disposen de recepcions tan grans ni de servei.

La **Ronda de Dalt** actua com a barrera dels límits de BCN, perquè els marca les afores de la ciutat i per tant serveix com a via de comunicació amb altres indrets. Una persona amb dificultats de moviment no podria desplaçar-se

fàcilment ja que hi ha molts esglaons, passen molts cotxes a gran velocitat i hi ha relleu (pendent).

No es segur pels nens (que han de creuar la Ronda per arribar a les escoles) perquè hi circulen molts cotxes a gran velocitat, hi ha poca senyalització, a més es molt ample i difícil de travessar. A part els nens petits es distreuen amb facilitat, cosa que ho empitjora tot.

Hem anotat els següents noms d'instituts i escoles:

- Escola Thau BCN → Institució Cultural del CIC (Fundació privada)
- Escola Solc
- Institut de Batxillerat Joan Bascà

Els **Jardins de Cervantes** van ser inaugurats al 1965, els seus creadors van ser: Lluís Riudor i Joaquim M. Casamor, ocupa una extensió de 4 hectàrees.

Troblem dos escultures que ens semblen força importants i grans:

- Serenitat → d'Eulàlia Fàbregas de Sentmenat 1964
- Rombes bessons → Andreu Alfaro 1977

Als jardins podem observar que hi ha molts camins de sorra (laberint), vegetació diversa (arbustos predominant) senyalitzats amb cartellets, no és uniforme ja que fa pujades i baixades, presenta relleu, hi trobem bancs, escales, reixes de fusta amb plantes "enfiladisses", papereres de fusta, fonts, estanys, i molta varietat d'arbres i plantes. Tot està molt net i cuidat, tranquil i silenciós; perfecte per passejar.

Passejant per la **Diagonal** observem els següents edificis, tots ells importants i coneguts:

- Hotel Rei Juan Carlos I (a la dreta del carrer)
- Palau de Congressos de Catalunya (a la dreta)
- Pisos molt grans i alts, per a viure, amb grans jardins però els balcons ja no són tan grans (a l'esquerra)

I les següents facultats que pertanyen a la UB:

- Facultat de Biologia
- Facultat de Farmàcia
- Facultat de Geologia
- Facultat de Belles Arts
- Facultat de Matemàtiques i Estadístiques
- Facultat de Física
- Facultat de Química
- Facultat de Dret
- EPS d'Edificació

- ETS d'Arquitectura
- ETS d'Enginyeria Industrial

Els **Jardins del Palau de Pedralbes** són agradables i tranquils ja que són amples, silenciosos, hi ha una font molt gran a l'entrada, també hi ha una altra a l'entrada del Palau (decorada amb flors que feien molt bona olor), hi ha molta vegetació densa i exuberant trencada pels camins de sorra que envolten tot el parc i que porten gran quantitat d'escenaris diferents guarnits d'escultures, estanys i brolladors. Aigua NO potable.

El conjunt de vegetació, aigua i espai, fan que aquests jardins serveixin per relaxar-se i poder pensar, a més, fan de petit pulmó dins de la ciutat.

Als jardins del palau poden trobar-s'hi pins, eucaliptus, magnòlies, acàcies, bambú, palmeres, xiprers, cedres, til·lers...

Els museus que vam poder trobar al seu interior són els següents:

- Museu Tèxtil i d'Indumentària
- Museu de les Arts Decoratives
- Museu de Ceràmica (creiem que es una exposició temporal)
(Quan vam arribar el Palau ja era tancat)

El terreny dels actuals jardins van ser cedits per la família Güell, el Palau es va construir entre els anys 1919-1929.

Els arquitectes van ser: Eusebi Bona i Puig (1890-1972) i Francesc de P. Nebot i Torrents (1883-1965).

El parc va ser creat entre el 1925 i 1927 per l'arquitecte i jardiner Nicolau Maria Rubió i Tudurí sobre un terreny que formava part de la finca de la família Güell, aquest va cedir 7,5 ha per a la construcció del Palau.

Gaudí també s'encarregà parcialment del disseny dels jardins de la finca, construint dues fonts i una pèrgola, i plantant diversos tipus de plantes mediterrànies.

Durant uns anys fou la residència de la Família Reial Espanyola en les seves visites a la ciutat, actualment ja no.

La Unió per a la Mediterrània és una organització internacional intergovernamental amb vocació regional, fundada per voluntat del president francès, Nicolas Sarkozy, el 13 de juliol, en el marc de la presidència francesa de la Unió Europea. És hereva del Procés de Barcelona, un pacte entre la UE i els països de la ribera sud del Mediterrani vigent des de 1995.

Té l'ànim de ser el marc de treball de tots els països banyats pel Mediterrani, on es puguin discutir temes com l'intercanvi energètic sud-nord, el desenvolupament econòmic dels països de les ribes sud i est, o la neteja de la conca mediterrània, entre d'altres.

En formen part els vint-i-set membres de la UE, Albània, Algèria, Bòsnia-Hercegovina, Croàcia, Egipte, Israel, Jordània, el Líban, el Marroc, Mauritània, Mònaco, Montenegro, l'Autoritat Nacional Palestina, Síria, Tunísia i Turquia.

- Després d'aquest recorregut per Pedralbes, una zona residencial i universitària principalment, hem pogut observar el luxe i alt standing del

que està rodejat. Espais molt amples i tranquils, guarnits per molta vegetació. També ens adonem que és una zona que ja no segueix el model de la quadrícula d'Ildefons Cerdà, sinó que cada carrer és diferent. En general la zona és pràcticament nova, excepte el monestir que fa segles que ja hi era.

El barri de Pedralbes és un lloc ideal per passejar en família però no atrau a gaires turistes ja que no disposa d'una gran varietat d'activitats que acaparin la seva atenció. És una zona bàsicament residencial, i universitària.

2° RECORREGUT

Diagonal

El primer lloc on vam anar després de sortir de la parada de metro de Maria Cristina es precisament la seva plaça, la **Plaça de Maria Cristina**. Té una forma especial, no gaire habitual, com de mitja lluna; és especial perquè no és rodona com moltes altres places i per això costa d'identificar-la. Està envoltada de carrers plens de circulació, per això segurament seria difícil trobar a nens petits jugant en ella, ja que tampoc disposa de jocs per a criatures petites. Consta d'uns quants bancs amb petits jardinets urbans (molt ben cuidats) i un rellotge de sol enmig de la plaça. També podem trobar una escultura.

La plaça fa tribut a la Reina Maria Cristina (Moràvia 1858 – Madrid 1929), *nascuda arxiduquessa d'Àustria i princesa d'Hongria i Bohèmia, va ser reina cònjuge i regent d'Espanya pel seu matrimoni amb el rei Alfons XII. En morí el seu espòs, va haver d'assumir el càrrec de reina fins al que el seu fill Alfons XII fos major d'edat. Va ser una reina impecable en les seves obligacions constitucionals.*

Per sota de la plaça hi passa una via ràpida, la Ronda de Dalt.

Els edificis que envolten la plaça són tots ells molt singulars:

- La Caixa: és un dels centres financers més importants de Catalunya.
- L'edifici Planeta: és una gran editorial
- Fibanc Mediolanum: és un banc de finances i inversions.
- Pedralbes Centre: és un centre comercial amb diverses botigues de tot tipus.
- Hospital de Barcelona: com el seu nom indica es tracta d'un important hospital de Barcelona.
- El Corte Inglés de Diagonal: un gran magatzem on pots comprar gran varietat de coses.

Mentre caminem per la **Diagonal** en direcció Besos observem que en aquest lloc els edificis estan aïllats els uns dels altres; la majoria d'ells són oficines i llocs de treball; no es tracta d'habitatges i comunitats.

Alguns dels edificis més destacats i que hem considerat més singulars són els següents, segons ens informen els seus grans rètols:

L'edifici Vodafone, l'Hotel Hilton, l'edifici Nuñez i Navarro, l'edifici Everis, el Catalana Occidente, AXA assegurances, IBM, FIATC etc.

En els baixos d'aquests importants edificis s'hi troben cafeteries i restaurants com per exemple l'Starbucks coffe, el Píscolabis o el Moncho's House, o bé s'hi poden trobar diferents caixers: el BBVA, La Caixa, Caja Madrid...

També hi han baixos amb zona ajardinada.

Per la zona on caminem els carrers són molt amples, amb molta vegetació i molts arbres, jardins urbans molt ben cuidats, bancs i fonts. El carril bici ocupa pràcticament un terç del carrer, és molt ample i còmode; i per això els habitants de la zona l'utilitzen tant (ho hem pogut comprovar).

Hi ha molt espai, però això també crea un gran inconvenient, ja que es molt difícil de creuar la Diagonal, precisament perquè els semàfors estan molt separats i moltes vegades, per mandra, els habitants creuen pel lloc i moment incorrecte.

La zona disposa dels següents transports públics: autobusos, metros,

tramvies, i per descomptat Bicing. També passen autocars, autobusos turístics, i taxis. Cotxes, camions i motos, són els més corrents, però són particulars.

Després de passejar una estona pel centre comercial **L'Illa**, per fi aconseguim trobar una llibreria, on podem anotar els llibres més actuals:

- Alas Negras, de Laura Gallego García
- El Templo de la Luna, de Fernando J. López del Oso
- The Host (La huésped), de Stephenie Meyer
- Anatomía de un instante, de Javier Cercas
- El color prohibido, de Yukio Mishima
- Esperadme en el cielo, de Maruja Torres
- Addicció, de Claudia Gray
- Greceland, de Kristin Cashore

Com que s'acosta Sant Jordi, hi ha tot un passadís ple de llibres nous.

Passejant pel soterrani hem pogut comprovar que hi passava un carrer, el carrer de Constança.

Creiem que es tracta d'un establiment públic perquè hi pot accedir tothom.

Sortim de L'Illa i ens dirigim als habitatges que hi ha a banda muntanya.

Observem les porteries (molt luxoses) i veiem que tenen aquest **cartell**:

→ *Puerta de servicio en fachada posterior.*

A més, ens adonem de que alguns dels botonets de d'interfon tenen forma fraccionària. algunes porteries també disposen de càmeres de seguretat.

A part, veiem aquest botó/senyal:

→ *Consergeria*

L'edifici **número 640**, per fora està construït amb grans plaques de vidre amb colors blancs que donen forma a un dibuix de la Terra. Sembla un edifici força nou per l'estructura arquitectònica singular.

Es tracta d'un Edifici Caja Madrid, que disposa d'oficines d'empreses:

- Caja Madrid
- Capgemini
- Pricewaterhousecoopers
- Regus
- Boston Scientific
- Fujitsu
- Consulat general del Japó
- Ahorro corporación
- MAPFRE/ Vida
- Sun microsystems
- Font Assesors fiscals/ Economistes i advocats
- UBS
- Empresas Caja Madrid
- Inversis Banco
- Grupo Munreco
- Software

Per dins és un edifici molt gran i ample, amb grans estructures metàl·liques i acolorides, que recorden a les peces de "LEGO", amb ascensors ràpids i silenciosos; presenta una estructura moderna i el terra és de formes geomètriques fetes de marbre de diferents colors.

Més cap a l'interior/ vestíbul podem veure moltes plantes i vegetació, a més d'un sostre fet amb plaques de vidre, fet que recorda a un hivernacle.

Més o menys al centre de la planta baixa, hi ha uns quants joncs envoltats per una espècie d'estany artificial amb aigua, que crea un ambient tranquil i relaxat. Tot i això, la seguretat en aquell edifici hi es molt present, disposa de càmeres de seguretat i de molts altres més dispositius, com per exemple l'accés als ascensors, on prèviament has de passar una targeta personal per un pantalleta que et reconeix i et permet accedir a l'ascensor. Tampoc es permet fer fotos a l'interior.

Los datos personales que se recogen en el presente control de entrada son obligatorios para acceder al edificio y se incluyen en el fichero automatizado destinado al control de visitas por parte de la Administración de Realía Patrimonio S.L.U.

Entrem a l'Starbucks cafeteria que hi ha al mateix edifici, sortint a mà esquerra. La decoració esta molt cuidada amb la intenció de fer més acollidor i còmode l'espai pels clients, amb un toc rústic i familiar a la vegada que modern.

Hi ha taules d'escacs i sofàs de molts tipus, llums de diferents formes i tamany, quadres molt moderns, també disposa d'un mini auto-servei.

La música i l'ambient és molt relaxant.

Els productes que ofereixen tenen una pinta exquisida i molts d'ells, com el cafè, provenen d'arreu del món.

Les noies que hi han treballant allà ens informen de que aproximadament cada dia generen uns 15-20 sacs de deixalles.

Arribem a **La Torre Atalaya** i esbrinen que és un edifici de 22 plantes, els seus arquitectes van ser: F. Correa, A. Mila i J. Sanz; i van rebre el Premi Ford l'any 1971. El nom de l'escultura és "Línies al vent", any 1971, de Andreu Alfaro.

Hem passat el carrer Ganduxer i hem girat a l'esquerra fins arribar a la Plaça de Sant Gregori Tauma Turg, bisbe, segle III. Al centre de la plaça hi ha un curiós temple amb el mateix nom. Continuem per la dreta fins al carrer Pérez Cabrero i tornem a girar a la dreta fins que arribem a uns jardins, coneguts com el **Turó Parc**.

Nicolau M. Rubió i Tudurí va crear aquest parc l'any 1934 pensant en un jardí domèstic, un jardí generós de 2,88 hectàrees, aconseguix un aïllament total del seu entorn. Té un traçat geomètric paisatgístic que configura 5 zones diferenciades: el perímetre, el vestíbul, la zona representativa, la funcional i la de repòs. Parc ombrejat amb petits bosquets, parterres d'heura, camins curvilinis i diferents places i racons paisatgístics. Destaquen:

- Estany ovalat envoltat de pollancre i plataners
- Praderia natural (dues places)

El Turó Parc és un lloc ideal per passejar tranquil·lament i desconnectar de l'ambient de la ciutat. Hem pogut observar que en aquests jardins s'hi concentra molta fauna i vegetació de tot tipus. Tortugues, peixos, carpes,

ocells, nenúfars, i una garsa que en un principi semblava dissecada però el que en realitat estava fent era pescar.

Crec que alguns dels edificis que envolten el parc són antics, degut a la seva estructura arquitectònica, ja que devien ser de l'època de la construcció del Turó Parc, però també podem observar edificis més recents. Hi ha de tot.

Sortim per la sortida que dóna a l'**Avinguda Pau Casals**, que va compondre la famosa obra *El Cant dels Ocells*, coneguda com a un símbol de la pau i llibertat a arreu del món, especialment a Catalunya. És típic a Barcelona acomiadar als difunts il·lustres amb el Cant dels ocells el dia de l'enterrament per honorar-los.

Continuem pel carrer Tenor Vinyas i seguim pel carrer dels Madrazo, fins a trobar el **Mercat de Galvany**, desafortunadament tancat; però almenys podem descriure i observar les característiques arquitectòniques de la construcció

Per fora podem observar que el mercat és molt gran, amb murs resistents, alts i gruixuts. La porta per la qual vam veure l'interior de la parcel·la, és a dir, on es col·loquen les paradetes era d'arc de mig punt, i estava entre dos columnes amb capitells de flors. La porta era de ferro forjat.

A una de les façanes principals, observem diferents mosaics amb fruites i a dalt de tot, l'escut de Barcelona i unes vidrieres una mica brutes pel pas del temps.

Vist des d'alt té forma de creu, com 4 naus juntes.

Baixem pel **carrer Santalò** i trobem molts serveis de diferents tipus: Farmàcia, perruqueries, botigues de roba, botiga de joguines, restaurants, llenceria, lampisteria i electricitat –instal·lacions i reparacions–, sabateria, rellotgeria, bars, piscines, papereria –llibreria, galeria d'art, joieria, copisteria, centre d'estètica i maquillatge, mobles i decoració, fotos –centre revelació–, botiga d'antiquitats, botiga d'esports i un banc. També trobem la Universitat Ramon Llull, l'Institut superior de màrketig i l'Hotel Zenit; a més de servei a parking.

Tornem una altra vegada a la **Diagonal** i veiem que ara el carrer es molt més estret que abans, a partir de la Plaça Francesc Macià les voreres es fan més estretes, només hi ha un carril bici i amb prou feines hi poden circular quatre persones a la vegada. Els edificis són més baixos i estan tots enganxats els uns amb els altres. No hi ha tanta vegetació ni tants jardins urbans. Als baixos no hi ha tants bancs i oficines, ara trobem més botigues i cafeteries. En aquesta zona els edificis ja són més de zona residencial.

Quan es produeix un tall de carrer, el carrer que talla la Diagonal es seccionat en dos, això fa que col·loquin molts semàfors per a poder organitzar el trànsit ja que els cotxes venen en totes les direccions i fa que passar d'un carrer a un altre es converteixi en una feina feixuga.

En arribar al **carrer Bon Pastor** ens hem trobat amb el Col·legi D'aparelladors i Arquitectes Tècnics de Barcelona, unes lletres de molts colors cridaners. Suposem que allà la gent va per a estudiar temes relacionats amb l'arquitectura, com que el recorregut el vam fer en dissabte, el col·legi era tancat. el que apareix a dalt de la façana principal és una llagosta.

Al **carrer Moia** trobem un edifici diferent a la resta, es tracta de l'Institut Francès, però no té les finestres pintades de colors. No podem entrar a preguntar res ja que era dissabte i estava tancat, però suposem que les persones que treballin allà tindran un accent francès i molt possible que sigui la seva llengua materna.

Llegim un cartellet que hi ha a l'entrada del institut:

*Pierre Deffontaines
(Limoges 1894 - Paris 1978)
Geògraf
Director de l'Institut Francès de Barcelona
(1939-1954)
Creador d'un espai de llibertat pels artistes i els
intel·lectuals de Barcelona i de Catalunya.
27 de Novembre de 2008*

Altres cops a la **Diagonal** veiem un edifici que té un disseny diferent als altres. L'edifici es diu *Casa Sayrach* i va ser construïda Manuel Sayrach i Carreres el 1918. Les diferències més notables són a l'estructura arquitectònica ja que les finestres són més estretes i amb protecció de fusta, recolzades entre columnes amb acabats arrodonits i suaus, com onades del mar. Hi ha trossos on la pedra és llisa i d'altres a on és rugosa. L'edifici té forces balcons i és de color grisós.

Caminem fins al **carrer Enric Granados**, a diferència dels altres carrers, aquest és peatonal i sembla un passeig. És molt més tranquil que la Diagonal i dóna sensació d'amplitud. Hi ha molts arbres i petits jardins, també hi ha terrasses de bars i bancs per seure. Al final del carrer hi ha un parc infantil. A més, també hem trobat un espai dedicat a l'escriptor i periodista Nèstor Luján.

El **Banc Sabadell Atlàntic** està situat al carrer Balmes, cantonada amb Diagonal, degut a la seva situació diguem que està col·locat de manera inclinada respecte als altres edificis. És de forma rectangular i de molta alçada, fet de grans plaques de vidre que li donem un toc futurista. Els seus arquitectes van ser F. Mitjans i S. Balcells (1966-1969). No trobem ningú que sàpiga perquè en diuen "edifici singular", suposem que l'anomenen així perquè és diferent a la resta.

Arribem fins a **Via Augusta**, un carrer diferent a la resta, podem observar en un mapa que aquest carrer té forma serpentejada i va fent corbes.

La Via Augusta fou una via romana que comunicava Roma amb les Columnes d'Hèrcules (l'estret de Gibraltar), i transcorria per tota la costa mediterrània d'Hispania, a partir dels Pirineus.

Fou la calçada més llarga i l'eix principal de la xarxa viària de la Hispania romana, amb una longitud aproximada de 1.500 km.

A la banda muntanya de la Diagonal els carrers/edificis van ser construïts a l'antiguitat, tenen forma més caòtica i desordenada ja que no tenien un ordre establert, anaven construint conforme la població creixia. En canvi a la banda mar (passada la Diagonal) hi ha una estructura quadricular i organitzada que va dissenyar l'idefons Cerdà, creador del barri de l'Eixample i pare de l'urbanisme modern.

La **Rambla de Catalunya**, per on antigament devia passar un curs d'aigua, fa baixada i té una forma molt recta. Està envoltada d'arbres i de bancs per seure, a més hi ha molts bars i terrasses i també tot tipus de botigues; és una zona molt turística. A la cantonada trobem un edifici diferent a la resta, la Diputació de Barcelona, és diferent a la resta dels edificis, aquest està aïllat i presenta una estructura molt diferent a les altres. És un edifici antic amb grans

columnes, sanefes, i decorats capitells; té un gran portal amb nombroses escultures al damunt que sobresurten de la paret. La teulada està feta de teules semblants al mosaic de colors vius. També té grans finestres sobresortides i un gran balcó amb barrots forjats de ferro.

Creiem que és possible que l'edifici antic se'ls hi quedés petit i el van haver d'engrandir amb un nou i gran edifici per a que la Diputació es pogués expandir. El nou edifici és de color fosc i fet tot de grans finestrals.

A la banda muntanya de la Diagonal veiem uns quants edificis amb un estil particular que tenen el sostre de pissarra negra i una teulada de forma ovalada. Pensem que tots aquells edificis van ser construïts a la mateixa època i que corresponien a l'alta societat i burgesia catalana (tenen en comú).

Com que la **Cambrà de Comerç** era tancada no vam poder esbrinar res.

La façana de l'**església** del costat presenta un gran portal amb columnes a banda i banda. El portal d'arc ogival té al damunt un escena de l'antic testament representada amb escultures sobresortides. La porta està endinsada i a dalt té com tres arcs en forma de triangle que aporten altura a l'església. També té grans finestrals allargats acabats en punxa (apuntats), i una escultura d'un frare Caputxí penjat (sobresortit) de la façana. A dalt a la dreta trobem un petit campanar.

Ja que l'arc ogival o apuntat és un nou element estructural de l'arquitectura gòtica que ve a substituir l'arc de mig punt utilitzat en el romànic, creiem que es tracta d'una església d'estil gòtic. Aquesta església pertany a la religió cristiana catòlica.

Arribem al **Deutsche Bank**, però com és dissabte per la tarda també està tancat. Aconseguim entrar només a la primera porta, però ens obre un guàrdia que no ens sap contestar les preguntes.

El monument de la **Plaça Joan Carles I** té forma d'agulla o espasa, a sota té una escultura d'una dona nua amb un braç aixecat. A aquest braç, sosté un ram de lorer que representava la República, i a l'altre té l'àngel de la justícia.

Ens informen de que aquest monument se li diu vulgarment l'*Obelisc* i a la plaça se l'anomena col·loquialment com la *Plaça del Llapis* (perquè diuen que el monument s'assembla a un llapis).

- Després d'aquest recorregut per la Diagonal, una gran zona de negocis de Barcelona ens podem orientar millor per els seus coneguts i distingits carrers i els seus elegants i singulars edificis. També trobem diversos parcs i espais d'oci com el centre comercial L'Illa, el Mercat Galvany i molts llocs d'interès cultural com per exemple esglésies, places i grans zones per passejar, la majoria d'elles molt apreciades i luxoses.

3° RECORREGUT

Passeig de Gràcia
i Eixample

El punt d'inici del recorregut es trobava a la **Plaça Joan Carles I** la qual els barcelonins l'anomenen la *Plaça del Llapis* perquè diuen que la forma del monument s'assembla a la d'un llapis, o bé es coneix com la *Plaça dels Cinc d'Oros* per l'efecte que produïa el conjunt de la rotonda central i els fanals que la il·luminaven.

Després creuem fins arribar al **Palau Robert** que rep aquest nom ja que es el mateix que el de l'antic propietari *Robert Robert i Surís (Barcelona 1851 – Torroella de Montgrí 1929)* que fou un conegut financer membre de les principals societats i consells d'administració de les empreses més importants de l'època. L'any 1913 va ser elegit president de la Cambra de Comerç, Indústria i Navegació de Barcelona i milità en el partit conservador. Era un personatge socialment influent que posseïa propietats. Tot això va propiciar el seu accés a la política. Va ser diputat i senador per la circumscripció de Girona. El papa Lleó XIII va concedir-li el títol de marquès de Robert i el 1891 va rebre el de comte de Serra i Sant Iscle. L'any 1907 Alfons XIII va concedir-li el títol de Torroella de Montgrí amb grandesa d'Espanya.

El jardí és força tranquil, amb arbres i vegetació, bancs per seure-hi, fonts... és un espai aïllat per desconnectar de l'ambient urbà de la ciutat; és un lloc idoni per als nens petits i s'hi duen a terme diferents activitats com tai chi.

Va ser dissenyat pel jardiner municipal Ramon Oliva.

L'estil constructiu és neoclàssic i consta d'una escalinata principal feta de pedra i amb una barana de ferro forjat pintat de colors metàl·lics amb formes recargolades simètriques, a les parets trobem com una mena de portals fets amb columnes i arcs de mitja volta, decorats amb capitells i escultures. També trobem moltes sanefes. El sostre és translúcid i deixa traspasar molta llum. Actualment l'edifici pertany a la Generalitat de Catalunya i s'utilitza com a oficina de turisme; també s'ofereixen varies exposicions; en vam visitar una, parlava sobre la immigració que està patint Catalunya en aquests últims anys, causes, conseqüències, efectes, opinions... tot era molt didàctic i interactiu.

Tot baixant pel Passeig de Gràcia ens fixem en els grans **fanals**, fets en ferro forjat amb inspiracions de fulles i flors, amb girs recargolats i serpentejats, el peu del fanal ofereix un banc de pedra folrat amb petits trossets de mosaic blanc. El fanal és molt original i artístic, guarnit amb diferents elements com l'escut de Barcelona, i a la part més alta distingim un ratpenat al damunt d'una corona. Els fanals són de Gaudí. També trobem unes **rajoles** amb formes hexagonals decorades amb dissenys florals, amb relleu. Creiem que són de Pere Falquers i Urpí.

Al número 96 de Passeig de Gràcia trobem **Vinçon** un edifici modernista on va viure el pintor Ramón Casas, *l'edifici fou projectat per l'arquitecte Antoni Rovira i Rabassa i construït l'any 1898. Forma part del patrimoni històric de la ciutat. Tot l'edifici pertanyia a la família Casas que en el seu moment va encarregar la decoració a Josep Pascó. Santiago Rusiñol va habitar un pis de la finca durant alguns anys. Aquest interior va ser posteriorment modificat per a convertir-se en el taller d'alta costura d'Asunción Bastida.*

El terra original estava fet de sanefes fetes amb mosaics de colors i formes de fulles i flors.

El sostre original esta molt treballat, amb forjats de fusta amb relleu i inspiracions florals. Hi ha també petites voltes de canó seguides les unes a les altres en horitzontal que formen un passadís.

Hi han representacions metàl·liques que s'inspiren en flors i plantes.

Gaire bé tot està pintat amb colors semblants al granat i marrons amb tocs daurats.

Des de la galeria podem observar l'ambient del carrer, hi ha molta gent a les terrasses gaudint del matí, també hi han molts turistes fent cua per poder entrar al bus turístic, gent fent compres i passejant (ambient comercial i turístic); no hi ha gaire circulació, moderada.

La reproducció del quadre del pintor Casas representa una dona jove asseguda en una cafeteria, fumant i amb una copa de beguda a la taula.

El pati interior és molt gran, amb tests de plantes i flors, arbres, una font i bancs per seure, és un espai gran i ample per poder estar tranquil.

Actualment a Vinçon es vénen mobles i accessoris per a la llar.

Arribem a la casa Milà, més coneguda com **La Pedrera**, suposem que els habitants de Barcelona li van donar aquest nom perquè la façana està feta principalment per pedra, això sí, molt treballada i amb formes ondulades.

Va ser dissenyada per Antoni Gaudí. Es tracta d'un edifici modernista.

Vam poder entrar al pati interior on hi havia una gran escala amb forma de mitja lluna que envolta l'interior de l'edifici. Les baranes són de ferro forjat pintades de color negre. El sostre de l'escala és de molts colors amb pintures florals pintades lleument. Hi ha columnes amb formes abstractes i relleu, que protegeixen l'escala. També està envoltada per plantes, prenen un important paper. Hi ha llum natural que entra per les vidrieres i il·lumina la zona.

Pel **Carrer Provença** observem les porteries dels edificis per veure les activitats econòmiques que es duen a terme als pisos:

1ra porteria:

- NAYADES
- bufet Faidella Advocats
- CASA CAPELLA BARCELONA

2na porteria:

- Carrera Design (Diseño industrial)
- Pascual&Soler (Advocats)

- Dra. Marta Busquets (varius – làser)
- DIACREA (relacions i productes) noves formes de gastronomia

3ra porteria:

- GRUPO QUAT
- NOTARIA
- SEELIGER Y CONDE

4rtà porteria:

- Patents i marques SUGRAÑES
- KOMANDO KREATIVO (consultora en comunicació i retail)

També trobem botigues (comerços) especialitzats com per exemple:

- Vinçon (part de darrera)
- Josep Font
- Gastón y Daniela
- Muñoz
- Restaurant Maria Cristina
- C. Valentí
- Clínica Provenza
- Dr. Echevarne (laboratori d'anàlisi)
- Don perro

Arribem a l'**Eixample** que com el seu nom indica es tracta d'un eix (de la ciutat) ample que va engrandir la ciutat, és un dels 10 districtes de la ciutat de Barcelona. Inclou els barris de la Dreta de l'Eixample, l'Esquerra de l'Eixample (Antiga i Nova Esquerra de l'Eixample), Sant Antoni, la Sagrada Família i el Fort Pienc. Va sorgir al segle XIX, després de l'enderrocament de les muralles (1854-1856) i l'expansió de la ciutat. Comprèn un territori de 7,46 km² on hi viuen 262.485 habitants (segons el cens del 2005), fet que el converteix en el districte més poblat de la ciutat.

Inicialment, l'Eixample es va construir seguint el Pla Cerdà. L'enginyer Ildefons Cerdà va dissenyar un barri quadriculat, amb illes octogonals de cantonades truncades i amb amplis espais per vianants i jardins interiors.

Hem mesurat l'amplada dels carrers (carretera) i fan una mica més de 7,5 metres i les voreres 4 metres i un terç; aproximadament.

(Hem mesurat els carrers amb els nostres peus i després hem fet un seguit d'operacions per calcular el resultat)

La majoria dels edificis són de 5 cinc pisos (més planta baixa), és a dir, uns 18 metres aproximadament.

Tot i que no vam trobar la placa d'informació sobre la **Casa de les Punxes**, la gent ens van poder informar ; la Casa de les Punxes, també anomenada la Casa Terrades és un edifici dissenyat per l'arquitecte modernista Josep Puig i Cadafalch. La casa es va construir entre 1903-1907 per encàrrec de les germanes Terrades.

D'aspecte medieval, les façanes eren fetes de maó principalment, però també pedra, guix, rajoles... on es distingien alguns plafons, finestres protegides per columnes molt guarnides amb capitells i escultures en relleu.

Els balcons estan fets de ferro forjat fent formes de gira-sols, i el terra d'aquests és fet de rajoles petites. Una de les característiques d'aquest edifici són les seves sis torres, coronades per "agulles" de forma cònica el que li va donar el nom popular de casa de les punxes. No vam poder entrar a l'interior de la casa ni tampoc al *Triados Bank*, ja que era tancat.

Al **número 284** trobem el museu egipci de Barcelona, que lògicament és públic, inaugurat l'any 1993.

Vam triar aquesta oferta:

Barco- escuela en el Nilo (15 días). Curso en Egipto "los tesoros del Nilo" "curso de introducción a la civilización del Egipto milenario, durante un crucero por el río Nilo y posterior estancia en El Cairo" Salidas todo el año
Fundació arqueològica CLOS

A la cantonada de mar entre els carrers Bruc i València hi ha el **Conservatori Superior Municipal de Música**, dissenyat per Antoni de Falguera i Sivilla al 1916. Desafortunadament també era tancat i no vam poder veure res de l'interior.

Al costat trobem el **Mercat de la Concepció** construït l'any 1888, l'estructura es feta de pedra i ferro principalment, i la teulada és de teules. Excepte la façana principal que està una mica més guarnida, amb formes i forjats de ferro i petites finestres, la resta de l'edifici és d'estructura més simple però molt gran i resistent. Envoltant el mercat per un petit passatge arribem al carrer Aragó que és molt més ample i espaiós, circulen molts cotxes de cop i creiem que és més solitari, València en canvi és més petit i amb un ambient més acollidor, també hi ha més gent i més vegetació.

Caminant en direcció Llobregat trobem la **Parròquia de la Concepció** i un mural d'informació que diu:

Església (S. XIII) i claustre (S. XIV – XV) de l'antic monestir femení de Santa Maria de Jonqueres, de l'ordre de Sant Jaume, traslladat pedra a pedra del seu primitiu emplaçament a l'interior de la ciutat emmurallada (carrer Jonqueres) i bastits en el lloc que ocupen actualment (1869 – 1871). Al fons del claustre hi ha 3 urnes sepulcral de prioras de l'antic monestir de Jonqueres (S. XIV – XV). Campanar romànic- gòtic (S. XI – XVI) provinent de l'església de Sant Miquel, també del centre de la ciutat medieval (1879). L'interior de l'església conté un temple neogòtic amb l'escultura de la Immaculada Concepció, obra d'Enric Monjo (1942), i un viacrucis modernista de Joan Llimona (1925). Capella del Santíssim Sagrament d'estil neogòtic (1892 – 1897).

Quan vam entrar a l'interior de la parròquia a missa de 5 estaven a punt de batejar a un nen, tot i això no hi havien gaires fidels, omplien una cinquena part de l'església.

Vam sortir pel claustre, que era molt bonic i acollidor, amb un brollador enmig i replet de plantes.

Caminen uns metres per Aragó en direcció Llobregat fins al **Passatge Méndez Vigo**, els edificis no són de gaire altura, de 3 a 4 pisos la majoria d'ells, aïllats i amb jardí a la planat baixa, alguns s'utilitzen com a habitatge però d'altres són oficines o per exemple podem trobar l'Institut Italià de Cultura o una clínica oftalmològica. Tot és de força categoria i alt standing.

Tot i que pots entrar, ja que les portes petites queden obertes, és un carrer (comunitat) privat. *És un passatge particular. (Establiment reservat als veïns).*

Tornant a Roger de Llúria al núm. 56 trobem els **Jardins de la Torre de les Aigües** que rep aquest nom ja que antigament es va construir per a garantir el proveïment d'aigua potable a la zona, ja que tot i posseir importants aqüífers no es podia abastir a totes les vivendes.

Comparat amb l'altre interior d'illa (el jardí del Palau Robert), els Jardins de la Torre de les Aigües són més tranquils, no hi ha tanta vegetació (la majoria són arbres) i el terreny de sorra semblant a la de la platja es molt més simple, hi han alguns bancs per seure, però el factor més important en aquests jardins es l'aigua que refresca i calma l'ambient. El jardí del Palau Robert té més vegetació i un terreny sorrós i com que no disposa de llacs ni estanys crea un ambient més sec, fins i tot a l'estiu pot ser sufocador si no fos per l'ombra que donen els arbres.

El actual carrer **Consell de Cent** adopta l'antic nom del Consell del Cent que *era una institució de govern a la ciutat de Barcelona establerta al segle XIII i va perdurar fins al segle XVIII*. El seu nom té l'origen al nombre dels seus membres, que eren cent.

Guiades per les pautes que ens donava el recorregut vam a arribar al Passeig de Gràcia, entre Diputació i Consell de Cent on suposadament estava la **Mançana de la Discòrdia**, posteriorment hem pogut comprovar que els carrers de l'itinerari estaven equivocats i que per tant la nostra informació també; per això optem per buscar-ho a Internet.

Entre els carrers Consell de Cent i Aragó, en tot just 100 metres escassos, es concentren tres dels millors exemples modernistes de la ciutat. El primer que es troba és la Casa Lleó-Morera, obra de l'arquitecte Lluís Domènech i Montaner i, a molt poca distància, la Casa Amatller, de Josep El Puig i Cadafalch i finalment la Casa Batlló, del cèlebre Antoni Gaudí. Per l'extrema proximitat d'aquests tres cridaners edificis aquest tram es coneix com la Mançana de la discòrdia. I just aquí, a les portes de la Casa Amatller, una rajola en el sòl indica que ens trobem en el km.0 de la Ruta Europea del Modernisme.

Al núm. 24 del Passeig de Gràcia trobem un curiós edifici d'estil **neomudeixar**, la Casa Pere Llibre, construïda al 1872 per Domènec Balet i Nadal.

Aquesta zona es considera el **centre financer** de la ciutat ja que hi podem trobar la Borsa de Barcelona, el Banc Vitalici d'Espanya, la seu de diferents bancs, el Banc Sabadell, més a baix el Banc d'Espanya, etc.

Als **núms. 2 i 4 del Passeig de Gràcia** trobem la casa Pascual i Pons, un dels primers edificis modernistes de la ciutat; l'ús actual de l'edifici és la realització de diverses feines de diferents entitats. Hi ha un gabinet oculista, formació professional, la cambra de comerç francesa, Esvenson (tractament de cabell), catalana assegurances...

La Plaça Catalunya constitueix el punt d'unió entre el nucli vell de la ciutat i l'eixample. D'aquí parteixen importants vies de la ciutat com la Rambla, el passeig de Gràcia, la rambla de Catalunya o les rondes d'Universitat i de Sant Pere, el carrer Pelai, així com l'avinguda del Portal de l'Àngel, la gran artèria comercial de la ciutat, i antiga porta de les muralles. Els mitjans de transport urbans que ens permeten accedir-hi són: autobusos, bus turístic, metros, autocars, taxis, bicis, ferrocarril, cotxes i motos, entre d'altres. Jo normalment utilitzo aquesta plaça per anar de compres o bé per passejar amb la família els dies festius majoritàriament.

- Després d'aquest recorregut pel Passeig de Gràcia i l'Eixample, una important zona turística i comercial, degut a la gran quantitat d'edificis singulars i importants que hi ha, ha fet d'aquesta zona un museu urbà on trobem edificacions que s'han convertit en autèntiques obres d'art . també es cert que es concentren les millors i exclusives botigues de la ciutat, això crea un ambient idoni per al turisme. Més a baix del passeig, podem trobar el principal centre financer de la ciutat, un lloc també molt destacat. En aquest ambient de luxe, cultura i consumisme no es d'estranyar que sigui una de les zones més importants de Barcelona i també de les més visitades.

4° RECORREGUT

Casc antic (Santa
Caterina, Sant Pere)

Aquest recorregut comença al límit entre la traça urbana de l'eixample i la de la ciutat medieval, per això el punt d'inici es troba a la **Plaça Urquinaona**, per la Ronda de Sant Pere, que era l'antic carrer que unia Barcelona amb l'exterior, passant per la muralla medieval, és a dir, que feia de via d'entrada i sortida (comunicava). A la plaça trobem dos edificis singulars per la seva alçada, la torre Urquinaona, construïda entre 1966-1973 i projectada per Antoni Bonet Castellana. *Té 22 plantes i 70 metres d'altura.*

Les façanes, als quatre vents, s'articulen juxtaposant elements verticals prismàtics, de forma asimètrica, amb acabats de vidre i ceràmica de color ocre, marró i granat. També observem que la ceràmica tallada en forma rectangles té una textura rugosa i aspre, i disposa d'unes estructures (bigues) de ferro. És d'estil contemporani.

Guiant-nos per l'alçada dels edificis, localitzem a una cantonada un segon, també molt alt. És un edifici residencial nou, pintat de color taronja molt cridaner i els balcons i les finestres de color beix. Està fet de totxo i la seva estructura és molt simple; els baixos estan ocupats per botigues. No en coneixem el nom.

També voldríem destacar el Teatre Borràs perquè el considerem un edifici important i singular de la zona.

Seguim fins a **Via Laietana**; va ser inaugurat *pel rei Alfons XIII i el president Antonio Maura el 10 de març de 1908.*

És un carrer molt ample, d'uns 17-18 metres aproximadament, amb 5 carrils pel trànsit (un d'ells destinat a l'aparcament de vehicles) i les voreres; està en proporció a l'alçada dels edificis, d'uns 5-6 pisos, és a dir de 15 a 18 metres d'alt, ja que si volguéssim posar-li un sostre al carrer, obtindríem la forma d'un ortoedre. És una zona important per on circulen molts vehicles al llarg del dia; transitada habitualment, però no hi ha moltes aglomeracions (depenent del dia). La imatge urbana que dona aquest carrer és d'amplitud i tranquil·litat però també és una zona molt turística on podem trobar ambient de compres (degut a la importància dels baixos) .Té un toc antic que el caracteritza, a més a més, no hi ha arbres i per això mateix també resulta ser un carrer força assolellat i espaiós.

Arribem a una placeta on hi ha un monument dedicat a Francesc Cambó (Verges 1876 – Buenos Aires 1947). *Fou un polític català conservador, fundador i líder de la Lliga Regionalista, i ministre en diversos governs espanyols.* També un important i reconegut advocat i financer.

Troblem la Caixa que *és la més important d'Europa, i com a entitat financera és la primera de Catalunya i la tercera d'Espanya.*

Continuem baixant per Via Laietana fins a trobar la **Casa del Gremi de Velers**. Va ser construïda l'any 1763 s.XVIII. Els esgrafiats de la façana representen a dos dones que semblen gregues, per la seva indumentària de túniques; també es veuen dibuixades unes columnes, sanefes, inspiracions florals...

Comparem aquest edifici amb el del davant. Observem que la façana sembla d'una època més nova que la de l'altre, però no en sabem quina. Veiem que als

baixos de l'edifici del davant està l'Escola de Mitjans Audiovisuais (EMAV). L'EMAV es va fer al 1970, és a dir que l'EMAV respecte a la Casa del Gremi dels velers es porten una diferència de 207 anys.

Lluís Millet va ser un músic nascut al Masnou l'any 1867 i que va morir l'any 1941 a Barcelona. *Va fundar al 1891 al costat de Amadeu Vius el cor mixt Orfeó Català al que va dirigir durant molts anys i que va constituir un centre important de la música catalana.* L'Orfeó és una societat coral, i és un dels principals dins el panorama musical català.

Seguint pel carrer Sant Pere Més Alt, trobem **El Palau de la Música**, que se'n diu així perquè de tant bonic que és sembla un palau, en el qual la música pren el paper principal. Les escultures de músics, dibuixos amb partitures i figures que canten són símbols que ens indiquen que ens trobem al davant del palau (apart de que hi ha una placa). A la façana trobem parts recobertes de trencadís, mosaic, grans vitralls, baranes de vidre, balcons, escultures, columnes guarnides amb figures, figures de ceràmica i dibuixos pinats amb molt detall. Va ser dissenyat per Lluís Domènech i Montaner l'any 1908. Quan vam anar no era horari de visites i no vam poder entrar. No vam veure pancartes de “no al hotel del Palau de la Música”, però en coneixem el motiu:

El Palau de la Música projectava fa un any la construcció d'un hotel que seria dissenyat per l'arquitecte Óscar Tusquets enfront de l'emblemàtic edifici creat per Domènech i Montaner. La construcció de l'hotel amb la seva zona d'aparcament, suposava l'enderrocament de tres finques del carrer Sant Pere més Alt i dos del carrer Amadeu Vius, edificis històrics importants i de construcció contemporània al Palau. Ràpidament s'han manifestat en contra diversos col·lectius, redactant un manifest amb la finalitat de recollir signatures per a impedir aquests enderrocaments amb un clar caràcter especulatiu.

Observant el carrer **Verdaguer i Callís** i comparant-lo amb St. Pere Més Alt i Via Laietana ens adonem que cada vegada els carrers són més estrets i per tant ja no trobem tanta gent. Això s'explica perquè estem entrant a la zona que pertany al barri antic, és a dir a la antiga Barcelona on tots els carrers són petits i a més no segueixen cap ordre, molts d'ells no tenen sortida. La majoria són només peatonals i residencials. A més no hi havien cotxes en aquella època i com a molt passaven carros.

El **Passatge de Josep Maria Sert** estava tancat i no vam poder arribar-hi al seu final. L'edifici va ser construït al s. XIX l'any 1867. Josep Maria era pintor i provenia d'una família de rics industrials tèxtils.

Seguim pel carrer fins arribar a l'església de **Sant Pere de les Puelles**, que formava part d'un antic monestir de monges, les quals durant les múltiples destruccions i incendis, les van matar o les van vendre com a esclaves; també hi ha que es van poder escapar. Creiem que on ara està la plaça abans s'hi trobava el claustre o algun jardí. La gent que trobem a la plaça són persones grans que han viscut tota la vida en aquest barri (la majoria).

Caminem pel carrer Sant Pere Més Baix fins que arribem a un parc on trobem el **forat de la vergonya**. Aproximadament 15 anys enrere, al parc hi havien unes cases antigues pràcticament en runes, és a dir, amb dolentes condicions i per això els van voler enderrocar. Hi havia gent que marxava pacíficament perquè en principi i com a recompensa els hi construirien nous habitatges, però hi havia d'altres que no se'n volien anar. Això va crear un gran rebombori i continues manifestacions, ja que un grup de persones volien un espai verd a la zona on poder relacionar-se amb la gent i jugar els nens, però hi havia gent que per interessos propis, de l'ajuntament o bé de partits polítics es va negar a abandonar les cases. Al final van enderrocar totes les cases i van construir el parc, però actualment encara hi ha molts conflictes entre veïns i les opinions són molt diferents les unes de les altres.

Continuem caminant fins arribar al centre **Francesca Bonnemaison**, també se'n diu casa Cordelles (s. XVI-XVII), és un institut de cultura i biblioteca popular de la dona. És diu així perquè *Bonnemaison i un grup de "dames cooperadores" engeguen a Barcelona una biblioteca popular de la dona. Gràcies als seus dots diplomàtics, aconsegueixen recursos per a convertir una simple biblioteca en un ampli espai de formació i trobada única i innovador.* A part de que Francesca Bonnemaison pertanyia a la burgesia catalana, amb poder, recursos econòmics i amb grans propòsits. No em pogut triar cap activitat ja que era tancada.

Seguim en direcció mar fins a l'Avinguda Francesc Cambó on trobem el **Mercat de Santa Caterina**. L'arquitecte que va realitzar l'última renovació va ser Jordi Miralles, creant un espai alegre i acolorit. La gent ens comenta que el mercat és totalment nou i que s'ha produït un gran canvi en quant a la distribució. La recollida d'escombraries es pneumàtica, que funciona a pressió. Aquest sistema s'ha estès per tot el barri, creant una xarxa subterrània de conductes que surten cap a l'exterior i permeten que uns grans camions hi xuclin les escombraries a pressió.

Arribem a la placeta de Marcús on trobem **La Capella del Antic Hospital de Marcús**, *va ser construïda fora de la muralla (allunyada de la població) i al costat d'un dels principals camins d'accés a Barcelona, a mitjans del segle XII amb el finançament de Bernat Marcús, burgès barceloní, que també havia donat terres al mateix indret per fer-hi un cementiri per a pobres (a l'actual placeta de Marcús), i posteriorment hi fundà un.* És una ermita molt petita i que s'obra un cop a la setmana.

Seguint pel carrer Carders trobem una de les farmàcies més antigues de la ciutat, la **farmàcia de Santa Caterina** construïda pel famós arquitecte modernista Puig i Cadafalch.

L'Espai Brossa està dedicat a Joan Brossa, *que fou un poeta, dramaturg i artista plàstic català sense distinció de gèneres (literari, visual, escènic, instal·lacions, poemes objecte, poemes corporis...)*. Malauradament, quan vam arribar, aquest espai era tancat, però creiem que hi havia una obra de teatre amb titelles.

Tornem al **carrer Carders** i observem que l'activitat econòmica que hi predomina són les ferreteries i les carnisseries, botigues i restaurants àrabs. Arribem a la conclusió de que a l'Edat Mitjana el gremi dels ferrers era el que treballava en aquest carrer; abans no hi havien botigues ni restaurants àrabs.

Abans d'arribar a la Plaça de Sant de Sant Agustí Vell, girem pel carrer Tantarantana i trobem el Claustre **del Centre Cívic Convent de Sant Agustí**. En arquitectura el concepte claustre es defineix com: *espai arquitectònic al costat i contigu a una catedral, abadia o altre edifici religiós. Consisteix generalment en quatre galeries tancades en quadrat amb porticades de columnes, capitells i voltes. Al centre, a cel obert, s'hi disposa un pati, hort o jardí*. Tot i que el claustre estava tancat vam poder veure alguna finestra amb arcs apuntats que ens indicaven que era d'estil gòtic.

Continuem pel carrer Tantarantana resseguint la vella caserna militar adossada a l'antic claustre de Sant Agustí, que actualment és **El Museu de la Xocolata**, que promou el Gremi dels pastissers; i comparteix l'edifici amb les següents entitats:

- L'Arxiu fotogràfic
- El Museu de la xocolata
- L'Equipament del convent de St. Agustí (BCN Activa)
- L'Escola de pastisseria

Des d'aquí ja podem veure el **Parc de la Ciutadella**. *L'11 de setembre de 1714, després d'un setge de més de 13 mesos, Barcelona capitulà davant l'exèrcit francoespanyol del rei Felip V que, per mantenir la ciutat i Catalunya sota ferm control, va manar construir, el 1716, aquesta ciutadella o fortalesa, la més gran d'Europa, amb forma d'estrella, de la qual pren el seu nom actual el parc i el barri circumdant de la Ciutadella.*

Entrem al Passeig dels Til·lers per la porta que flanquegen dues escultures dedicades a la indústria i al comerç, a mà dreta trobem quatre construccions aixecades per l'Exposició, la primera és el **castell dels tres dracs** dissenyat per Domènech i Montaner, que actualment és el Museu de Zoologia. De les altres tres construccions, dos d'elles són hivernacles i l'altre, actualment acull al Museu de Geologia.

Al final del passeig dels Til·lers veiem una estàtua eqüestre en memòria de Joan Prim (1814-1870) ja que va ser l'impulsor definitiu de l'enderrocament de la Ciutadella, ja que la va donar a la ciutat. Girem en direcció Besos fins a trobar el **Parlament de Catalunya**, que va ser construït sota l'ordre del rei Felip IV, com a arsenal militar. Els materials que van utilitzar per construir-lo són pedra i guix principalment, ciment, maons i els balcons i finestres amb ferro forjat. Actualment està pintat amb colors vermellosos i rosats, amb esgrafiats artístics a les façanes.

És un edifici que es pot visitar però quan vam anar estava tancat.

Al sortir del Parc, caminen pel **Passeig Lluís Companys** que va ser un important polític català, a part de Primer President del Parlament de Catalunya (1932-1933), Ministre del Govern Espanyol (2on semestre 1933) i President de la [Generalitat](#) de Catalunya (1934-1940) durant la [Segona República](#) Espanyola. És l'únic president democràtic d'Europa assassinat i l'estat espanyol setanta anys després encara no ha anul·lat el consell de guerra que va dictar-ne l'afusellament.

Els edificis d'aquest passeig tenen una funció legal i fiscal, predominantment. Es on trobem els Jutjats.

La porta d'accés a l'Exposició Universal de 1888 va ser l'arc de Triomf.

- Després d'aquest recorregut pel Casc antic; la part més antiga i històrica de Barcelona, podem gaudir d'una gran varietat d'edificis singulars i espais simbòlics de la ciutat com Sant Pere de les Puelles o el Parc de la Ciutadella. A més de ser una important zona residencial, també és una important zona turística, ja que ofereix molts llocs d'interès cultural com el Palau de la Música, o d'interès arquitectònic com l'Arc de Triomf. Les cases són antigues i estan enganxades les unes a les altres, els carrers del Casc antic són estrets i laberíntics, idonis per perdre't. Actualment la població que ocupa aquesta zona són persones grans que han viscut tota la vida al Casc antic o immigrants nouvinguts.

5° RECORREGUT

Casc antic (Barri de la Ribera i part de la façana marítima)

Abans de sortir a l'exterior, observem el plànol de l'entorn de la boca del metro; i veiem que **Via Laietana** en comparació amb els altres carrers, és molt més ample. A una cantonada hi localitzem el CCOO, és a dir, la Confederació Sindical de la Comissió Obrera. *CCOO és una organització sindical formada per homes i dones que ens afiliem de forma voluntària i solidària per defensar els nostres interessos (generals i específics) com a conjunt dels treballadors i treballadores i per aconseguir una societat més justa, democràtica i participativa.*

Anant pel **carrer Argenteria**, nom d'origen medieval que es relaciona amb el gremi dels joiers (argenteria – argent – plata – joia), actualment seguim trobant joieries però també bars i restaurants, hotels, òptiques, botigues de roba, sabateries, gelateries...

Continuem fins arribar a la **plaça Jacint Reventós** (*Barcelona 1883 – 1968*), *metge i amic dels artistes*. Al centre de la plaça trobem una escultura metàl·lica de dos columnes amb una mitja lluna a la part superior, els edificis que l'envolten són tots antics (alguns reformats) i un molt gran de modern i que fa com una espècie d'ona. La plaça s'utilitza com a terrassa d'un bar de tapes o per passejar.

On acaba el carrer Argenteria, a la **plaça de Santa Maria**, trobem una **font** d'origen medieval, decorada pels escuts de Barcelona i Catalunya. Caminant una mica més endavant arribem a **La Basílica de Santa Maria del Mar**, d'estil gòtic. La façana principal és impressionant, unes escales condueixen a un gran portal, envoltat d'un gran arc acabat en punta que es va repetint fins a donar una cúspide en forma triangular. També trobem moltes escultures de caire religiós, àngels i gàrgoles. Rosasses i finestrals recobreixen gran part de la façana amb inspiracions florals i dibuixos geomètrics amb relleu. Trobem dos grans torres a cada costat amb campanar propi.

Els carregadors de Ribera que hi ha a les fulles de la porta principal representen a uns homes bastaixos que descarregaven les pedres dels vaixells fins a la Basílica per poder construir-la. Ho feien gratuïtament per devoció a la verge i al mar.

Entrem a la Basílica per poder admirar el seu interior; ens transmet respecte, amplitud i serenitat, i ens dóna la sensació d'estar en una altra època.

Els vitralls són de colors molt vius i representen escenes de la Bíblia, per aquest motiu la llum que entra sembla de colors i no es tant potent com la blanca. Els gravats, les escultures i els capitells fan referència a que es tractava d'un centre gremial.

També observem a les columnes les restes de color negre de l'antic incendi, tot i que va ser reconstruïda.

Un senyor ens informa que Lecoubinier, un arquitecte francès, quan va visitar l'església va dir que era "La perfecció del gòtic". Les columnes són estretes i

permeten veure tota l'església, les tres naus, encara que estiguis en un extrem. Això la fa única.

En un lateral de la Catedral del Mar hi ha **El Fossar de les Moreres**, en commemoració a: *“Als morts en defensa de les llibertats i constitucions de Catalunya en el setge de Barcelona.”* (1713-1714)

Aquest espai integra els elements commemoratius als catalans caiguts durant el setge de Barcelona de 1714, en el marc de la Guerra de Successió Espanyola.

El motiu de què en aquest indret s'hi recordin els defensors de la ciutat de Barcelona, és que duran el setge de l'11 de setembre de 1714, molts dels defensors caiguts foren enterrats precisament en aquest lloc. Més de 40000 barcelonins hi perderen la vida durant el setge i especialment durant l'atac final. El Fossar és el viu exemple de la destrucció del nostre poble, i del merescut homenatge. Un fossar és un cementiri on s'enterren als morts tots junts.

Al darrera de la Basílica s'obre un passeig arbrat, que correspon al **Passeig del Born**, avui dia continua sent un espai concorregut predominantment per turistes, tot i que també trobem a gent del barri. Els locals que hi predominen, la majoria d'ells estan destinats al turisme, des de bars i restaurants, passant per hotels, gelateries, botigues de roba i sabateries. També trobem algun petit comerç destinat als usuaris habituals de la zona.

Els carrers del voltant amb nom de gremi són els següents: Carrer dels Sombrerers, Carrer de la Formatgeria, Carrer de la Vidrieria, Carrer dels Flassaders, Carrer dels Mirallers, Carrer dels Calders, Carrer de la Pescateria, Carrer de l'Esparteria...

Anant cap al **Carrer de Montcada** vam trobar un seguit de palaus i les activitats que acullen avui dia:

- Palau Dalmases → Espai Barroc amb música barroca (òpera lílica) per prendre copes i sucs naturals.
- Palau Marquès de Llió SXII → Museu tèxtil i indumentària. Actualment des del Nadal es duu a terme → Disseny Hub Barcelona
- Palau Nadal SXV → Museu barbier-mueller, art precolombí

El museu Picasso comprèn 5 palaus:

- Palau Aguilar o Palau Caldes (Montcada nº 15) es el mateix que el de dalt...
- Palau del Baró de Castellet (Montcada nº 17)
- Palau Meca (Montcada, nº 19)
- Casa Mauri (Montcada, nº 21)
- Palau Finestres (Montcada, nº 23)

Antigament, al primer pis vivien els senyors, al de dalt de tot els criats, i als patis es guardaven els animals, és a dir, es feien servir com a estables. Actualment aquests patis s'utilitzen com a terrasses d'algun restaurant o bar, com a entrades de museu amb botigues de souvenirs....

Hem continuat caminant fins arribar al **Carrer Princesa**, i en comparació amb el Carrer Montcada observem que és molt més ample i amb un traçat recte, té voreres a banda i banda d'un carril central per on poden circular vehicles, en canvi el Carrer de Montcada és molt més estret i laberíntic i no poden circular els cotxes. Per aquests motius, creiem que el Carrer Princesa es va obrir més tard.

Avancem fins al **Rei de la Màgia** que es un referent a la ciutat en el seu camp i va ser fundat l'any 1881. Encara manté la decoració original.

Girem en direcció Besos per arribar al Carrer Flassaders, on trobem l'antiga " fabrica de dolces" P. Mauri, avui **Cooperativa La Bascula**, on s'hi fabricaven caramels, conserves, torrons, xocolates, dragees i confits.

El local és antic però reformat, pintat de diferents colors, els mobles són reutilitzats i amb funcions diferents al que eren abans (portes-taula), hi han cadires penjades al sostre i a les parets, té un ambient familiar que barreja diferents cultures. Encara es conserva l'antiga bàscula.

Aquesta cooperativa es basa en gent que ve de diferents llocs i tenen professions diferents, que s'ajunten per treballar plegats en un ofici totalment diferent al que tenien abans per provar un nou estil de vida. En aquest cas ofereixen productes artesanals (origen vegetal la majoria)

Bascula pertany a → La Cereria S.C.C.L.

Funciona dintre d'un esquema de cooperativa de treball basat en la autogestió.

Continuant per Flassaders en direcció mar veiem un monumental edifici encara sense rehabilitar; **L'edifici de la Seca** on es feien monedes.

Al final del Carrer Flassaders hi ha el carrer més estret de la ciutat, **El Carrer de les Mosques**, que com a molt mesura un metre i mig d'amplada. Suposem que se'n diu Carrer de les Mosques perquè com que és un carrer molt estret i antigament és molt probable que estigués brut, doncs sempre hi havia moltes mosques. Actualment el carrer està tancat amb una reixa, per evitar que la gent l'embruti. La Carassa d'aquesta cantonada amb nom propi, Papamosques, es feia servir per indicar que es tractava d'un prostíbul.

Seguim baixant pel Passeig del Born, fins arribar al **Carrer del Rec**, on encara es mantenen uns porxos del segle XVIII, les columnes són fetes de pedra i les bigues de fusta resistent.

Al Carrer Comerç podem localitzar el **Mercat del Born**, que es va construir al segle XIX, l'any 1876. En aquesta construcció hi predominen els materials com el ferro o les teules, i també el vidre per les finestres. Actualment l'edifici està en obres degut a la troballa d'un important jaciment arqueològic, més endavant s'hi construirà un centre cultural per poder visitar les runes de l'antic barri de la Ribera arrasat el 1714. També es construirà un petit espai escènic per esdeveniments.

Continuem el recorregut en direcció Besos, per una zona en ràpid procés de transformació, fins a sortir al **carrer de Picasso**. Ens crida l'atenció un comerç modern, Hugo Boss, simplement pel fet de que les peces de roba que es venen tenen uns preus caríssims, molt superiors al que nosaltres considerem normal.

Seguim pel passeig Picasso, en direcció mar fins a trobar l'Avinguda Marquès d'Argentera, on localitzem l'**Estació de França**. Entrem al gran vestíbul, però no hi ha gaire moviment. Accedim a les andanes i observem les altes

marquesines metàl·liques i els edificis són de pedra i marbre, amb vidrieres decoratives. El primer tren que va sortir d'aquesta estació ho va fer el 28 d'octubre de 1848 i anava des Barcelona a Mataró. La majoria de trens són regionals, surten cap a Vilanova, Sant Vicenç, Tortosa... però no hi ha cap que vagi cap a França, sinó que vénen.

Caminant per l'**Avinguda Marquès d'Argentera**, en direcció Llobregat, podem veure al fons unes fites molt conegudes que han esdevingut símbols de Barcelona, com per exemple: l'estàtua de Cristóbal Colón i Montjuïc. El dia que vam anar no hi havia gaire moviment a les voreres.

Arribem a una gran plaça amb una font, que va ser el centre de la Barcelona comercial i marítima fins al s.XIX, el **Pla de Palau**. Ens fixem en un edifici neoclàssic, Casa Llotja de Mar, que va ser la seu de la Borsa de Barcelona. *Avui és seu corporativa de la Cambra Oficial de Comerç, Indústria i Navegació de Barcelona.* Quan vam anar era tancada.

Seguint en direcció mar cap el Port Vell, el primer edifici que veiem al costat del mar és el **Palau del Mar**, es tracta de la remodelació d'un dels antics *tinglados* del port. Actualment acull el Museu d'Història de Catalunya, el Departament d'Acció Social i Ciutadania i als baixos que donen al port, trobem restaurants i bars.

- Després d'aquest recorregut pel Casc antic, seguint pel barri de la Ribera, podem observar una gran varietat d'edificis singulars, com la Basílica de Santa Maria del Mar, espais commemoratius, com el Fossar de les Moreres, o simplement carrers i fites per on podem passejar i gaudir la visita. A mesura que avancem pel recorregut, l'ambient canvia i passem per una zona en ràpid procés de transformació; cada vegada els carrers són més amples i cuidats. Hem passat de la zona residencial més antiga de la ciutat a una important zona turística, la part de la façana marítima, cada vegada més moderna i nova; que ofereix una gran varietat d'activitats que atrauen a molta gent, la majoria turistes.

El tipus de gent resident d'aquestes zones és molt diversa, gent gran, gent jove i immigrants, conviuen en una Barcelona de diferents èpoques. Ara està de moda que la gent jove més moderna visqui per zones com el Born i properes al Casc antic.

6° RECORREGUT

Poble Nou i Vila

Olímpica

Iniciem el recorregut a la **Plaça de les Glòries**, que avui serveix com el centre d'encreuament de tres de les vies més importants de la ciutat: Avinguda Diagonal, Avinguda Meridiana i Gran Via de les Corts Catalanes. És a dir, és un nus circulatori, ja que comunica diverses vies importants de la ciutat. En aquest nus s'entronquen els districtes de l'Eixample i Sant Martí. Els nous transports que integra Barcelona per combatre el canvi climàtic són: el Bicing, tramvies, cotxes elèctrics per fer turisme (GOcar)...

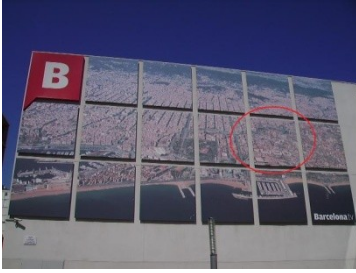
Només sortir del metro veiem el tercer edifici més alt de la ciutat, la **Torre AGBAR**, que significa Aigües de Barcelona. L'edifici va ser dissenyat per l'arquitecte Jean Nouvel i consta de *34 plantes (més quatre plantes subterrànies)*. *L'arquitectura bioclimàtica consisteix en el disseny d'edificis que tinguin en compte l'entorn, optimitzant la utilització dels recursos naturals (sol, vegetació, vent, etc.) per tal d'estalviar energia i fer més saludables els edificis als seus usuaris. Normalment, l'arquitectura bioclimàtica suposa un sobrecost constructiu, però que es compensa per l'estalvi en el consum dels sistemes artificials de condicionament ambiental.* Creiem que l'edifici AGBAR ho és, de bioclimàtic.

Caminant per la Meridiana en direcció mar fins al carrer Bolívia, trobem un edifici en forma de temple grec, es tracta del Teatre Nacional de Catalunya. continuem pel **carrer Bolívia** observant els edificis vells i antics per la descuidada imatge que dona. Veiem diferents mitjans de transport com: tramvies, trens, Bicings, cotxes, autobusos, taxis..

Seguim avançant pel mateix carrer en direcció Besòs, entrant en el **districte 22@**, que és un projecte de transformació de la ciutat, fomentat principalment per les noves tecnologies. *Es crea, per tant, un nou model de ciutat compacta, on les empreses més innovadores conviuen amb universitats, centres d'investigació, de formació i de transferència de tecnologia, així com habitatges, equipaments i zones verdes.* Al llarg del recorregut hem trobat algunes activitats @ ,com per exemple:

- BCN activa
- Onterface
- Laboratorios Kin S.A.
- Casa Pepe
- Efecsa Endesa
- La Pompeu Fabra
- Oficines en lloguer
- Universitats
- Zones de marketing

Arribem al carrer Sancho d'Àvila i busquem la **Plaça Tísner**, Barcelona TV i T Systems, la filial de Deutsche Telekom hi té la seva seu.

Tísner (Barcelona 1912 – 2000) fou dibuixant, escriptor i periodista. Nosaltres ens trobem aproximadament a la cinquena columna (començant per l'esquerra) a segona fila. Al cercle dibuixat de color vermell.

Continuem per Sancho d'Àvila en direcció Besòs fins al carrer **Ciutat de Granada**, on al núm. 131 trobem l'antiga fàbrica tèxtil Can Canela, que actualment pertany a la Universitat de Barcelona (màsters i postgraus).

Seguint pel carrer Tànger, en direcció Besòs i creuant al carrer Roc Boronat arribem al Parc Barcelona Media, on estava localitzada l'antiga fàbrica tèxtil **Ca l'Aranyó**, de la que només se'n conserva la xemeneia. Actualment acull el Campus de la Comunicació de la Universitat Pompeu Fabra. Continuem bordejant l'illa fins arribar al núm. 177 de l'Avinguda Diagonal, a l'edifici **Imagina**, és un centre de producció audiovisual i l'electricitat l'obtenen una part amb energia fotovoltaica i l'altre part és de la companyia normal.

Observem l'Avinguda **Diagonal**, que talla totes les cases de la quadrícula de Cerdà per allà on passa, de manera diagonal. La majoria de gent que hi circula és del barri, tot i que també veiem gent de compres i turistes.

Caminant pel carrer Bolívia i al núm. 103-113 trobem l'antiga fàbrica tèxtil **Can Jaumandreu**, construïda entre els anys 1870-1874, que conserva tota la seva estructura a diferència de Ca l'Aranyó, que només se'n conserva la xemeneia. Actualment Can Jaumandreu acull a Barcelona Activa. Al costat, al carrer de San Joan de Malta observem que l'edifici de l'any 1923 té dos pisos i un baix ocupat per una farmàcia.

Anant pel carrer Marroc trobem **Can Ricart**, fou construït a partir de l'any 1852 i era una fàbrica d'estampació mecànica de teixits de cotó, de les primeres de Catalunya; que pertanyia a la família Ricart, marquesos de Santa Isabel. La pintada "22@ ESPECULACIÓ" fa referència a la possible reformació i modernització per part del projecte 22@, que no agrada a la comunitat veïnal, ja que no veuen necessari enderrocar tota la fàbrica i a més, per interessos.

Just al costat hi ha el **Parc Central**, dissenyat per l'arquitecte Jean Nouvel i inaugurat al 2008. També trobem les següents espècies arbòries: vineteres grogues, acàcies de flor groga, palmeres borals, desmais...

El que més ens ha agradat d'aquest parc és la vegetació en harmonia amb l'arquitectura i les escultures, les portes, l'originalitat del parc, l'ambient alegre

amb nens petits, les cadires per seure. Ens ha agradat tot en general , exceptuant el soroll de la circulació provinent de fora i els edificis del voltant.

Agafem el carrer **Pere IV** en direcció sud fins al carrer Bilbao, on a la cantonada trobem un edifici fet de plaques metàl·liques i pintat de color groc viu i gris. No té gaire a altura i acull a l'Escola Pere IV. Hem preguntat a uns quants vianants, però cap sabia el significat de carretera de Mataró, respecte aquest carrer.. suposem que era l'antiga carretera que comunicava amb Mataró.

Baixant per Bilbao fins al carrer Pallars trobem l'antiga fàbrica de teixits **Can Felipa**, que no té aspecte de construcció industrial, més aviat sembla una casa modèlica de pel·lícula. Es va construir a finals del s.XIX i es va remodelar l'any 1991, ja que les façanes són noves i més actuals. *Durant tot el s.XX fou una empresa rendible fins al final de la dècada dels 60 que van suposar l'inici d'un període traumàtic. Anys més tard cauria en crisi i s'acabaria tancant.* Actualment és un centre complex esportiu municipal i un centre cívic de poble nou.

Continuant en direcció mar pel carrer **Maria Aguiló** veiem un conjunt d'edificacions de planta baixa i pis, de gust modernista tardà que formaren part de les instal·lacions de la mateixa fàbrica, i creiem que s'han de conservar perquè forma part del Poble Nou. L'ambient és molt familiar i acollidor, hi ha molt moviment de gent del barri, fan vida a un petit poble, dins d'una gran ciutat

Arribem al carrer Joncar per anar a la **Rambla del Poble Nou** es diu així perquè abans on hi ha aquest carrer hi havia una espai amb molts joncs. Abans tota la zona de la rambla del Poble Nou eren llacunes, per aquesta raó molts carrers tenen noms d'aquest tipus, en referència a l'antiga llacuna. Busquem el Casino l'Aliança del Poble Nou que és molt important per la gent del barri perquè és el lloc on es fan tots els esdeveniments importants, reunions, celebracions, etc. Ens situem a "El Tio Che", aquest és tan conegut perquè és una orxateria -gelateria molt antiga (de tota la vida), que porta des del 1912 i els seus productes són de fabricació pròpia i a més estan deliciosos. Ens hem assegut a un banc per poder observar l'ambient de la rambla; són les 17:45. Hi ha un ambient molt familiar i acollidor, predominen els nens petits, ja que acaben de sortir de l'escola i les guarderies. També cal dir que hi han bastants avis asseguts als bancs. No sempre hi ha el mateix ambient, perquè, per exemple, a la nit hi van més els joves amb ambient festiu. Als matins els vells passejant tranquil·lament, i als adults te'ls pots trobar a qualsevol hora.

Tornem enrere pel carrer Joncar fins al **Mercat de la Unió** i observem la façana. Està construït amb maó, pedra i ciment, amb estructures de ferro i grans vidres reflectants. Del s.XIX només es conserven els enrajolats (mosaics) i els elements ornamentals que sobresurten de la pared.

Continuem baixant fins a buscar la **plaça Prim**, passant pels carrers més antics del Poble Nou; les cases són velles i de poca alçada, de colors marrons i no gaire ben cuidades. A la plaça trobem les antigues casetes de pescadors, són blanques de dos pisos i les portes i finestres estan pintades de color verd o marró. En una caseta d'aquestes veiem que hi ha un restaurant " Els pescadors". Encara hi ha cases velles que s'estan remodelant. Els arbres, que hi ha tres, són del tipus "*Phytolacca dioica*" (*árbol de la bella sombra*) de 1924.

De camí a la platja trobem el **passeig de Calvell**; els blocs van ser construïts entre 1953-56 davant del mar però sense accés habilitat degut a les vies de tren. Els materials amb que van ser construïts no semblen de molt bona qualitat, sinó que són econòmics i pràctics per sortir del pas i no estan molt ben cuidats. Són blocs de 5-6 pisos d'alçada i els habitatges deuen ser de mida normal. *Aquest polígon també quedava aïllat de la resta del barri fins que el 1965 no s'obrí la Rambla fins a al passeig Calvell. De fet, la tanca que limitava les vies del tren fou una de les principals barreres urbanístiques que aïllaven el Poble Nou i li tallaven el pas al mar. Durant un munt d'anys, la platja com a tal deixà d'existir i es convertí en un immens abocador de runa i deixalles. Les restes de nombrosos enderrocs de Barcelona o rodalies acabaven a la platja, que anaven formant pisos premsats de terra i runa, i que es barrejaven amb les closques i minerals que les onades arrossegaven fins a la sorra. Un paisatge erm i trist que es completava amb les fogueres que s'hi encenien per cremar deixalles. Buscadors de metalls, captaires, pescadors i solitaris era l'element humà predominant. Gràcies a les obres de la Vila Olímpica pel Jocs del*

92, les vies del tren van desaparèixer i la platja va tornar a ser accessible als ciutadans. Avui dia, els blocs del passeig Calvell es van integrant poc a poc al barri del Poble Nou i tenen al davant passeigs, parcs verds i unes esplèndides vistes al mar; una situació ben diferent que quan foren edificat als anys 50.

Travessem el parc i arribem a la **Platja del Bogatell**, on contem 12 barques de pesca al petit moll del costat.

Després pugem per la Rambla fins al **carrer Taulat** i seguim en direcció Llobregat cap a la Vila Olímpica. Observem els edificis més antics en els quals podem llegir la data de construcció i anotem les plantes que tenen:

- Pis de color groc amb sanefes marrons, va ser construït l'any 1930, té dos pisos i planta baixa.
- Pis ataronjat, construït l'any 1867 i té 2 pisos.
- Pis de color salmó fumat, és de l'any 1894 i té 4 pisos.
- Pis color salmó claret, construït al 1860 i és de 4 pisos.

Creuant el carrer Roc Boronat i girant en direcció muntanya arribem a **Can Gili Vell**, l'antiga fàbrica farinera de la qual només se'n conserva l'antiga xemeneia. *L'any 1989, empresa de seguretat ESABE (ara Securitas S.A.) va adquirir l'edifici fariner y encarregà el projecte de rehabilitació a l'arquitecte Jose Antonio Esteban per adequar-lo com a seu representativa, mantenint la imatge sentimental de tot el conjunt.* En l'actualitat hi ha prevista una nova reconversió en espais multiusos, lofts i habitatges.

Tornant al carrer Taulat trobem el **Cementiri Vell**, actualment envoltat d'habitatges. Antigament però, el cementiri estava a les afores de la petita ciutat, i pràcticament ningú vivia per allà, ja que estava aïllat; però amb l'expansió i el creixement de Barcelona es va haver de construir cada vegada més a prop d'ell, arreglant i preparant la nova zona per ser habitada. Per tant els habitatges són posteriors al cementiri.

Avancem en direcció Llobregat fins a l'**Avinguda Icària**, que es va urbanitzar l'any 1992 amb els Jocs Olímpics. Tots els edificis són nous i ben cuidats, la majoria estan organitzats en illes en l'interior de les quals trobem parcs, jardins, espais verds, jocs infantils, piscines... a més tenen en comú haver acollit als atletes durant els Jocs. Entrem al "Centre de la Vila", destinat als habitants del barri, ja que és un petit centre comercial on es pot comprar de tot i és molt pràctic. El travessem i sortim al carrer Salvador Espriu.

Caminem en direcció mar, cap al **Port Olímpic**, urbanitzat l'any 1992 amb motiu dels Jocs Olímpics. Hi predominen les activitats d'oci: restaurants i bars principalment, gelateries, discoteques, casinos, hotels... que atrauen als turistes.

S'acaba el recorregut a la **Plaça dels Voluntaris Olímpics**, presidida per la Torre MAPFRE, que és un gratacel propietat de l'asseguradora Mapfre, encara que també allotja oficines d'altres empreses; i l'Hotel Arts, que acull un luxós hotel de cinc estrelles. Són unes torres molt altes (154m) que serveixen com a conegudes fites de Barcelona; es van construir en motiu dels Jocs Olímpics. També veiem l'antiga xemeneia de Can Folch s'ha mantingut com a exemple de l'activitat històrica industrial de la zona que va desaparèixer per donar pas a la Vila Olímpica.

- En aquest últim i darrer recorregut, hem passejat per zones molt diferents. Al principi per la Diagonal i la plaça de les Glòries, una zona molt nova i destinada per una banda a negocis (empreses) i per l'altre com a important residència. També engloba un important centre comercial que fa que hi hagi més moviment. En canvi, el barri del Poble Nou, antiga zona industrial de Barcelona on encara se'n conserven algunes fàbriques, està patint un procés de transformació tecnològic importantíssim; les antigues fàbriques es reutilitzen per convertir-les en edificis moderns i amb usos totalment diferents. Aquest procés es coneix com 22@. Al centre de Poble Nou, l'ambient canvia, les cases i els carrers són més antics i és una zona bàsicament residencial. Es tracta d'una espècie de petit poble on la gent del barri actua de manera familiar i acollidora. Avançant cap a la Vila Olímpica, que és una zona pràcticament nova i residencial, trobem que els carrers són més amples i estan molt ben cuidats. Hi viuen moltes famílies amb nens, degut a la proximitat de l'escola i l'institut, també hi han altres activitats d'oci i entreteniment, com un poliesportiu, una biblioteca, un petit centre comercial; que fan que l'entorn sigui agradable i polifacètic. En canvi, a la zona més propera al Port Olímpic, els principals usuaris són els turistes.